

Sygn. akt XVI GC 1051/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 07 września 2016r. w Warszawie,

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. Z.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 8.379,67 zł

I. umarza postępowanie w sprawie co do kwoty należności głównej 6.116,35 (sześć tysięcy sto szesnaście 35/100) złotych wobec cofnięcia w tym zakresie powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. Z. kwotę 2.263,32 (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt trzy 32/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty należności głównej 6.116,25 (sześć tysięcy sto szesnaście 25/100) złotych od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia 12 lutego 2015 roku;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. Z. kwotę 1.483,09 (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt trzy 09/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie na rzecz powoda M. Z. kwotę 152,91 (sto pięćdziesiąt dwa 91/100) złotych tytułem połowy opłaty od cofniętej części żądania pozwu;

V. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 54,69 (pięćdziesiąt cztery 69/100) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

**Sygn. akt XVI GC 1051/15**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2014 r. (data prezentaty) powód M. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 8379,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzi zapłaty kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego, które to koszty pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody komunikacyjnej zaistniałej w dniu 22 marca 2014 r. powinien zapłacić poszkodowanemu w ramach odszkodowania. Poszkodowany dokonał na rzecz powoda cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzycielności odszkodowawczej. Powód wskazał, iż łączne

koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, koszty holowania oraz koszty najmu pojazdu zastępczego wyniosły 26522,23 zł, pozwany zaś wypłacił odszkodowanie w łącznej kwocie 18142,56 zł z czego 17119,20 zł tytułem naprawy oraz kwotę 1023,36 zł tytułem holowania. Pozwany zaś nie zwrócił powodowi żadnych kosztów najmu pojazdu zastępczego. (pozew k. 2-4).

W dniu 6 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygn. akt XVI GNe 814/15. (nakaz zapłaty k. 29).

Pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. złożył sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, iż wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 18142,56 zł uwzględniającą w całości koszty holowania – 1023,36 zł oraz koszty naprawy pojazdu do wysokości 17119,20 zł. Ponadto wskazał, że decyzją z dnia 11 lutego 2015r. pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 6116,35 zł, które z kolei uwzględniało koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 4477,20 zł, zaś w pozostałym zakresie dotyczyło zweryfikowanych kosztów naprawy. Pozwany podniósł, iż powód błędnie zakwalifikował błotnik do wymiany, podczas gdy powinien on być naprawiony oraz zakwestionował zastosowaną przez powoda stawkę za roboczogodzinę wskazując, iż odbiega ona od stawek występujących na lokalnym rynku. Podniósł również, że uwzględnienie w kosztorysie całkowicie nowej opony spowodowałoby wzrost wartości pojazdu (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 36-39).

Pismem procesowym z dnia 7 maja 2015 r. powód cofnął pozew co do kwoty 6116,35 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wskazując, iż pozwany dokonał zapłaty przedmiotowej kwoty. Jednocześnie powód podtrzymał roszczenie o zasądzenie od pozwanego:

- kwoty 2263,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2014r. do dnia zapłaty;

-odsetek ustawowych od kwoty 6116,35 zł od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia 12 lutego 2015r. tj. kwoty 400,83 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. (pismo procesowe z dnia 7 maja 2015 r. k. 80-83).

W odpowiedzi na powyższe żądanie, pozwany wniósł o oddalenie zmodyfikowanego powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych (pismo procesowe z dnia 13 maja 2015 r. k. 86-89).

### **Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:**

W dniu 22 czerwca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki M. (...) nr rej. (...), będący własnością M. K. (dalej: poszkodowany). Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A. Szkada została zgłoszona Towarzystwu (...) w dniu 23 czerwca 2014r. (**okoliczności bezsporne**, ponadto dowód rejestracyjny, elektroniczne zgłoszenie szkody - dokumenty w aktach szkody na płycie CD k. 73).

Uszkodzony pojazd marki M. (...) nr rej. (...) został oddany do (...). W dniu 30 czerwca 2014r. warsztat naprawczy sporządził kalkulację naprawy nr 51/14/R-MA. Kalkulacja ta opiewała na kwotę 19739,09 zł brutto i uwzględniała stawkę za roboczogodzinę dla prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 140 zł netto oraz ceny nowych części oryginalnych obowiązujących w sieci dealerskiej producenta pojazdu w miesiącu czerwcu 2014r. (dowód: umowa zlecenia naprawy k. 9, zweryfikowana kalkulacji nr 51/14/R-MA k. 61-61v).Towarzystwo ubezpieczeń zweryfikowało stawkę za roboczogodziny do kwoty 115 zł netto. Wszystkie części do wymiany zostały zaakceptowane z wyjątkiem błotnika lewego, który przez Towarzystwo (...) zostało zakwalifikowany do naprawy. W dniu 26 czerwca 2014r. przedstawiciel Towarzystwa (...) wykonał oględziny przednaparwcze. Na ich podstawie została sporządzony kosztorys w systemie E.'s nr (...) z zastosowaniem stawek za roboczogodzinę dla prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 75 zł netto, oryginalnych części zamiennych z pomniejszeniem ich wyceny o 60%, pomniejszeniem wartości materiałów lakierniczych o 33%. Koszt naprawy został ustalony na kwotę 8036,18 zł. W kosztorysie tym nie uwzględniono

jednaka wszystkich niezbędnych operacji wymaganych w procesie naprawy m.in. normali, lakierowania zderzaka tylnego, listwy ozdobnej górnej drzwi przednich lewych, listwy ozdobnej tylnej drzwi przednich lewych, prowadzenia rolkowego dolnego lewego (dowód: Kosztorys nr (...) w aktach szkody na płycie CD k. 73, opinia biegłego sądowego k. 116-185, zeznania świadka M. Z. k. 104-105).

W dniu 3 lipca 2014r. rzeczoznawca Towarzystwa (...) przeprowadził dodatkowe oględziny pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) na podstawie których został sporządzony drugi kosztorys naprawy w systemie E.'s. W kosztorysie tym również zastosowano stawkę dla prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 75 zł netto, koszt naprawy pojazdu określono na 8360,93 zł brutto. Kosztorys ten w odróżnieniu od pierwszego uwzględniał wymianę zamka drzwi i jego osłony (dowód: kosztorys nr (...) w aktach szkody na płycie CD k. 73, opinia biegłego sądowego k. 116-185).

Naprawa uszkodzonego pojazdu została zakończona w dniu 17 lipca 2014r. W tym także dniu poszkodowany odebrał pojazd z warsztatu naprawczego, oświadczając iż nie zgłasza zastrzeżeń do wykonanej naprawy powypadkowej (dowód: harmonogram naprawy k. 22, oświadczenie k. 15).

Warsztat naprawczy nie zaakceptował sporządzonych przez rzeczoznawcę Towarzystwa (...) kosztorysów i w dniu 5 sierpnia 2014r. wykonał własną kalkulację naprawy nr 51/14/R-MA określając koszt naprawy pojazdu na kwotę 21021,67 zł brutto z zastosowaniem stawki za robociznogodziny w wysokości 140 zł. (dowód: kalkulacja naprawy k. 11-14). Kalkulacja ta uwzględniała dodatkowo wymianę:

- listwy ozdobnej górnej drzwi przednich lewych;
- listwy ozdobnej tylnej drzwi przednich lewych;
- listwy ozdobnej wnęki przedniej zewnętrznej lewej;
- prowadzenia rolkowego dolnego lewego;
- listwy ozdobnej tylnej drzwi tylnych lewych;
- listwy ozdobnej górnej zderzaka tylnego lewego;
- listwy przedniej drzwi tylnych lewych;
- listwy ozdobnej wnęki tylnej zewnętrznej lewej.

W przedmiotowej kalkulacji niezasadnie uwzględniono naprawę:

- zderzaka tylnego gdyż element ten kwalifikował się tylko do lakierowania
- wymianę i lakierowanie klamek drzwi przednich i tylnych lewych, wymianę listwy ozdobnej wnęki przedniej zewnętrznej lewej, wymianę listwy ozdobnej tylnej drzwi tylnych lewych, wymianę listwy ozdobnej wnęki tylnej zewnętrznej lewej gdyż elementy te nie były uszkodzone;
- koszt materiałów lakierniczych w wysokości 70% robocizny lakierniczej – kalkulacja naprawy powinna być sporządzona przy uwzględnieniu 100% wartości materiałów lakierniczych, które wynikają z metody E./ (...).

Zasadnym zaś była kwalifikacja do wymiany błotnika przedniego lewego oraz opony tylnej lewej co do której zasadnym było zastosowanie 10% pomniejszenia ceny opony. Tylna część błotnika przedniego lewego na znacznej powierzchni była dość głęboko odkształcona do wewnątrz. Naprawa błotnika w tym miejscu była utrudniona ze względu na rant i wymagała użycia dużej ilości kitu szpachlowego, co byłoby technologicznie nieuzasadnione.

W kalkulacji tej niezasadnie pominięto wymianę zamka drzwi przednich lewych, osłony zamka drzwi przednich lewych, czop zamka tylnego lewego, ogranicznik dolny drzwi tylnych lewych oraz klin zamka tylny lewy dolny, zawór

ciśnieniowy przedni lewy, zawór ciśnieniowy tylny lewy. Ponadto pominięto koszty zestawu kleju szyby bocznej lewej, naprawę i lakierowanie ściany bocznej tylnej wewnętrznej kpl., zabezpieczenie antykorozyjne naprawianych i wymienianych elementów metalowych pomiar geometrii zawieszenia pojazdu.

Średnia stawka za roboczogodzinę pracy mechaniczno – blacharskiej i lakierniczej kształtowała się na poziomie 107,50 zł.

Uzasadniony i konieczny koszt naprawy samochodu marki M. (...) nr rej. (...) w związku z uszkodzeniami powstałymi na skutek kolizji z dnia 22 czerwca 2014r. z zastosowaniem rynkowych stawek za roboczogodzinę naprawy obowiązujących na rynku lokalnym nie powinien przekraczać kwoty 21199,10 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu po przeprowadzonej naprawie z użyciem części oryginalnych nie doprowadziła do wzrostu wartości rynkowej pojazdu w stosunku do stanu sprzed szkody (opinia biegłego sądowego k. 116-185)

W dniu 7 sierpnia 2014r. warsztat naprawczy wystawił na rzecz M. K. następujące faktury VAT:

- nr 3/08/14 z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) na kwotę 21021,67 zł brutto;

- nr 1/08/14 z tytułu holowania na kwotę 1023,36 zł brutto;

(dowód: faktury VAT k. 16-18).

W dniu 22 czerwca 2014r. M. K. zawarła z M. Z. umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. (...) nr rej. (...). Zgodnie z postanowieniami umowy ostateczny czas najmu określony był w protokole zdawczo odbiorczym, który stanowił podstawę do wystawienia faktury VAT. Czynniki najmu strony ustaliły na kwotę 140 zł plus VAT. M. K. korzystał z pojazdu zastępczego przez okres 26 dni. Z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego M. Z. wystawił w dniu 7 sierpnia 2014r. na rzecz M. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4477,20 zł brutto.

(dowód: umowa najmu k. 19-20, protokół zdawczo odbiorczy k. 21, harmonogram naprawy/ najem pojazdu zastępczego k. 22, faktura VAT k. 18).

M. K. dokonał na rzecz M. Z. cesji wierzytelności obejmującej m.in. koszty naprawy, holowania, najmu pojazdu zastępczego wynikającej z likwidacji szkody komunikacyjnej pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) od Towarzystwa (...) S.A., nr szkody (...) -02, jako ubezpieczyciela OC w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 22 czerwca 2014r. (dowód: umowa cesji k. 25).

Pismem z dnia 10 września 2014r. M. Z. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 8379,67 zł w terminie do dnia 17 września 2014r. tytułem odszkodowania za szkodę (dowód: wezwanie do zapłaty k. 26, wyciąg z książki nadawczej k. 27).

Decyzją z dnia 11 września 2014r. (...) S.A. w związku z kolizją z dnia 22 czerwca 2014 r. przyznało odszkodowanie w wysokości 18142,56 zł. Kwota ta obejmowała koszty holowania w wysokości 1023,36 zł oraz koszty naprawy pojazdu objęte fakturą VAT nr (...). Decyzją z dnia 11 lutego 2015r. (...) S.A. przyznało dopłatę do odszkodowania w wysokości 6116,35 zł wskazując, iż kwota ta obejmuje całe koszty najmu pojazdu zastępczego oraz część kosztów naprawy pojazdu. Kwota ta została wypłacona w dniu 12 lutego 2015r. (dowód: decyzja z dnia 11 września 2014r. k. 23, decyzja z dnia 11 luty 2015 r. k. 59, potwierdzenia wpłat k. 58, 60).

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie między stronami bezsporny, a podstawę ustaleń powyższych okoliczności stanowiły twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego (art. 230 k.p.c.). Dodatkowo Sąd oparł się na dowodach z dokumentów prywatnych dołączonych do akt sprawy, uznając je za wiarygodne, albowiem nie były kwestionowane przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Sąd oparł się również na dowodzie z zeznań świadka J. F. którym dał wiarę. Świadek potwierdził, iż dokonał weryfikacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz wskazał w oparciu o jakie dane dokonał weryfikacji.

Wobec rozbieżności stanowiska stron w zakresie kosztu naprawy uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i motoryzacji. Dopuszczając ten dowód Sąd stanął na stanowisku, iż w zakresie tezy dowodowej wymagana jest wiedza specjalistyczna, a dowód ten jest konieczny do zakończenia niniejszego postępowania.

Należy wskazać, iż ocena opinii biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją pod tym względem inne, szczególne dla tego dowodu kryteria jego oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność logiki i wiedzy powszechnej. W ocenie Sądu opinia biegłego ma charakter kompletny, jest całościowe, a także rzetelna. Przedmiotowej opinii powód nie kwestionował, zaś pozwany co prawda w piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2016r. kwestionował ocenę biegłego co do zasadności wymiany przedniego lewego błotnika wobec nieprzeprowadzenia przez biegłego oględzin, jednakże nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Wskazać przy tym należy, że nie jest rolą biegłego pozyskiwać samodzielnie materiał dowodowy. Biegły opinię sporządził na podstawie materiału zgromadzonego w aktach sprawy. Ponadto co istotne przedni lewy błotnik został wymieniony, więc same oględziny pojazdu w zakresie tego elementu byłyby bezprzedmiotowe.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej uznać należy za uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powód w piśmie procesowym z dnia 7 maja 2015 r. cofnął pozew co do kwoty 6116,35 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wskazując, iż pozwany dokonał zapłaty przedmiotowej kwoty.

Stosownie do przepisu art. 203§1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczeniem się roszczenia – aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 355 § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne (§ 1). Należy stwierdzić, że skoro w niniejszej sprawie nie ujawniły się okoliczności, które zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. mogłyby prowadzić do uznania cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, a cofnięcie pozwu nastąpiło wraz ze zrzeczeniem się roszczenia to powód wedle oświadczenia z dnia 7 maja 2015r. cofnął pozew w zakresie kwoty 6116,35 zł ze skutkiem prawnym, co z kolei oznacza, że postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu, o czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Jednocześnie powód podtrzymał roszczenie o zasądzenie od pozwanego:

- kwoty 2263,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2014r. do dnia zapłaty;

-odsetek ustawowych od kwoty 6116,35 zł od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia 12 lutego 2015r. tj. kwoty 400,83 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W przedmiotowej sprawie, podkreślić należy, iż strony nie kwestionowały stanu faktycznego w niniejszej sprawie w zakresie okoliczności kolizji oraz odpowiedzialności Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. co do zasady za skutki zdarzenia, nie było też sporne, że osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego spowodowała uszkodzenie samochodu marki M. (...) nr rej. (...). W takiej sytuacji Sąd zaniechał szczegółowego badania tych okoliczności, gdyż nie budzą one wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.).

W ramach niniejszego procesu powód – M. Z. dochodził nabytego w drodze umowy cesji odszkodowania za szkodę powstałą w związku z kolizją z dnia 22 marca 2014 r. w łącznej wysokości 8379,67 zł na którą składają się niepokryty dotychczas przez pozwanego koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) (w wysokości 3902,47 zł) oraz koszty najmu pojazdu zastępczego (w wysokości 4477,20 zł).

W toku postępowania jak wyżej wskazano powód cofnął powództwo o kwotę 6116,35 zł w związku z zapłatą przez pozwanego. Uiszczona przez pozwanego kwota 6116,35 zł obejmowała całkowity zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 4477,20 zł, zaś pozostała część dopłaty do odszkodowania stanowiła rozliczenie kosztów naprawy.

Podtrzymane zatem żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 2263,32 zł stanowiło odszkodowanie obejmujące koszty naprawy uszkodzonego pojazdu nieuznane przez pozwanego Towarzystwo (...).

Pozwany w toku postępowania kwestionował zasadność kwalifikacji do wymiany błotnika oraz zastosowaną przez warsztat naprawczy stawkę za roboczo-godzinę. Ponadto pozwany wskazywał, że uwzględnienie w kosztorysie całkowicie nowej opony spowodowałoby wzrost wartości pojazdu.

Między stronami procesu niesporna była zasada odpowiedzialności strony pozwanej. Strona pozwana jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy szkody jest zobowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej w związku z ruchem tego pojazdu. Na mocy art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Poszkodowany poniósł szkodę w wyniku kolizji drogowej z dnia 22 marca 2014r. roku, strona pozwana zobowiązana jest zatem wobec przelewu wierzytelności do świadczenia na rzecz powoda zgodnie z przepisami art. 822 k.c. oraz art. 9 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Sam obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawia się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić, o czym orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku wydanej w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt III CZP 68/01.

Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Nie ma on też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, **a więc kosztem przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku**. Poszkodowanemu w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przysługuje w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie odszkodowawcze z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie dopiero po powstaniu w ten czy inny sposób stwierdzonych kosztów naprawy samochodu. Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 17 maja 2007 roku wydana w sprawie III CZP 150/06). Nadto poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania części najtańszych i najtańszej naprawy, o czym orzeczono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I CKN 1466/99.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Przy czym naprawienie szkody przez zakład ubezpieczeń może nastąpić wyłącznie poprzez zapłatę odszkodowania w odpowiedniej wysokości. W myśl natomiast art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

W świetle jednolitego orzecznictwa, obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej na zasadzie art. 363 § 2 k.c. powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany

dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Kwestie te nie mają także wpływu na wysokość odszkodowania. Wysokość świadczeń obliczać należy bowiem na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny wg cen z daty ich ustalenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku wydany w sprawie IV CKN 387/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku wydany w sprawie I CR 151/88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2002 roku wydany w sprawie IV CKN 635/00, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku wydany w sprawie I ACa 1179/06).

Istotą sporu co do kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu była zasadność kwalifikacji pewnych elementów do wymiany oraz zastosowana stawka za roboczogodzinę.

Sąd w niniejszym postępowaniu ustalił, zakres prac koniecznych do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego. Jak wynika z opinii biegłego sądowego warsztat naprawczy niezasadnie uwzględnił naprawę:

- zderzaka tylnego gdyż element ten kwalifikował się jedynie do lakierowania
- wymianę i lakierowanie klamek drzwi przednich i tylnych lewych, wymianę listwy ozdobnej wnęki przedniej zewnętrznej lewej, wymianę listwy ozdobnej tylnej drzwi tylnych lewych, wymianę listwy ozdobnej wnęki tylnej zewnętrznej lewej gdyż elementy te nie były uszkodzone;
- koszt materiałów lakierniczych w wysokości 70% robocizny lakierniczej – kalkulacja naprawy powinna być sporządzona przy uwzględnieniu 100% wartości materiałów lakierniczych, które wynikają z metody E./ (...).

Koszty w tym zakresie jako niezasadne nie mogą obciążać pozwanego i o te pozycje należało zweryfikować zakres naprawy pojazdu.

Jednocześnie warsztat naprawczy powinien był uwzględnić wymianę takich elementów jak:

- zamek drzwi przednich lewych element ten był bowiem pęknięty i odkształcony;
- osłony zamka drzwi przednich lewych (element ten był odkształcony),
- czop zamka tylnego lewego (element ten był zacięty od strony dolnej),
- ogranicznika dolnego drzwi tylnych lewych oraz klina zamka tylny lewy dolny,
- zaworu ciśnieniowego przedniego lewego (wobec zakwalifikowania do lakierowania obręczy koła przedniego lewego, należało zdemontować i ponownie zamontować zawór ciśnieniowy, który jest elementem jednorazowym)
- zawór ciśnieniowy tylny lewy (element jednorazowy).

Ponadto w warsztatowej kalkulacji naprawy pominięto uzasadnione koszty takie jak koszty zestawu kleju szyby bocznej lewej, koszty naprawy i lakierowania ściany bocznej tylnej wewnętrznej kpl., koszty zabezpieczenie antykorozyjnego naprawianych i wymienianych elementów metalowych, pomiar geometrii zawieszenia pojazdu.

W odniesieniu zaś do spornego elementu jakim był błotnik przedni lewy postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało prawidłowość jego kwalifikacji do wymiany. Tylna część błotnika przedniego lewego na znacznej powierzchni była dość głęboko odkształcona do wewnątrz. Naprawa błotnika w tym miejscu była utrudniona ze względu na rant i wymagała użycia dużej ilości kitu szpachlowego, co byłoby technologicznie nieuzasadnione, zatem błotnik ten należało wymienić.

W zakresie kosztów wymiany opony tylnej lewej należało przyznać rację pozwanemu i zastosować 10% pomniejszenia ceny. Tak też zakres naprawy uszkodzonego pojazdu został zweryfikowany przez Sąd o tę właśnie pozycję.

Jednocześnie kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone co do zasady według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego zakład naprawczy pod warunkiem jednak, iż koszty te odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku, a ponadto można je zaliczyć do kategorii kosztów niezbędnych. Jak natomiast wynika z przeprowadzonej w niniejszym postępowaniu opinii biegłego, stawka 140 zł netto za roboczogodzinę nie odpowiadała stawkom występującym na lokalnym rynku. Stawkę tę należała zatem zweryfikować do stawki 107,50 zł netto, jako odpowiadając zakresowi cenowemu stawkom za roboczogodzinę prac mechaniczno-blaharskich i lakierniczych w niezależnych zakładach blacharsko – lakierniczych na terenie W. i okolic. Na pozwanego nie można bowiem nałożyć obowiązku zwrotu kosztów, które przekraczają normalne i zwykle przyjęte stawki na danym terenie w zakładach naprawczych określonej kategorii, albowiem prowadzi to do naruszenia przepisu art. 361 § 1 k.c.

Z powyższych przyczyn Sąd, opierając na się na przedłożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego, ustalił wysokość odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu M. (...) nr rej. (...) które nie powinno przekraczać kwoty 21199,20 zł brutto.

Powód, zaś w toku postępowania likwidacyjnego żądał od pozwanego odszkodowania w wysokości 21021,67 zł brutto, a zatem kwoty niższej. Jednocześnie pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w łącznej wysokości 18758,35 zł, a zatem do wypłaty z żądanej pierwotnie kwoty odszkodowania pozostała kwota 2263,32 zł tj. kwota objęta żądaniem pozwu po modyfikacji, którą mając na uwadze powyższe należało uwzględnić w całości.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z powołanym art. 14 ust. 1 ww. ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia (...) zawiadomienia o szkodzie. Pozwany pozostawał, zatem w opóźnieniu z zapłatą świadczenia odszkodowawczego od dnia następnego po upływie 30-dniowego terminu, liczonego od momentu doręczenia mu zgłoszenia roszczenia, tj. od dnia 24 lipca 2014 r. Jednocześnie wobec zaspokojenia części roszczenia tj. uiszczenia w dniu 12 lutego 2015r. kwoty 6116,25 zł, uwzględnieniu podlegało również zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 7 maja 2015r. żądanie w zakresie odsetek od kwoty 6116,35 zł od dnia 24 lipca 2015r. do dnia zapłaty tj. do dnia 12 lutego 2015r.

Mając, zatem na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. i w zw. z art. 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 481 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). W tym miejscu podkreślić należy, że powoda należało uznać za stronę wygrywającą również w zakresie kwoty co do której postępowanie umorzono. Cofnięcie powództwa wynikało bowiem z zaspokojenia przez przeciwnika interesów strony cofającej powództwo, zaś wniesienie pozwu było niezbędne do dochodzenia praw.

Mając na uwadze wynik postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1483,09 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na które składały się kwota 266,09 zł tytułem opłaty od pozwu (w zakresie podtrzymanego żądanie), kwota 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt 4 Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, kwota 17 zł uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa.

Ponadto w pkt IV Sąd w oparciu o art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kwotę 152,91 zł tytułem połowy opłaty od cofniętej części żądania pozwu.

W pkt V wyroku Sąd nakazał zwrócić pozwanemu kwotę 54,69 zł tytułem części niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Stosownie do art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach



cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 t.j.), zgodnie z którym przepisy art. 80-82 stosuje się odpowiednio do zwrotu zaliczki, według art. 80 ust. 1 ww. ustawy Sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.